

ТРИТЕ ГЛАВИ ОТ КЛАДЕНЕЦА

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

Преди много, много години в Колчестър царувал храбър, силен и мъдър крал, известен като справедлив владетел.

Тъкмо му се била разнесла славата, умряла скъпата му кралица, като го оставила със съвсем млада дъщеря, която била прочута надлъж и нашир със своята красота, доброта и благородство. Скоро след смъртта на кралицата, започнали да се случват странни неща. Кралят на Колчестър чул за някаква жена, която имала несметни богатства и решил да се ожени за нея, въпреки че била стара, грозна, с нос, извит като кука, и зла. Тя имала една дъщеря грозна като самата нея. Никой не могъл да си обясни защо само няколко седмици след смъртта на скъпата си кралица кралят довел противната булка в двореца и се оженил за нея с голямо празненство и веселие. Първото нещо, което направила новата кралица, било да настрои краля срещу красивата му, добра и благородна дъщеря, към която, разбира се, грозната кралица и грозната ѝ дъщеря били ужасно ревниви.

Като открила младата принцеса, че баща ѝ не я обича както преди, тя разбрала, че животът в двореца ѝ е дотегнал и закопняла да се оттегли от него. Затова, когато един ден срещнала случайно краля сам в градината, тя паднала на колене и започнала да го умолява да ѝ помогне, като ѝ позволи да тръгне по света да дири щастие. Кралят дал своето съгласие и рекъл на съпругата си да ѝ даде всичко необходимо за нейното начинание, както подобава на положението ѝ. Но ревнивата жена ѝ дала само една платнена торба, в която имало черен хляб, твърдо сирене и шише бира.

Макар това да било жалка зестра за кралска дъщеря, принцесата била твърде горда, за да се оплаква. И така взела каквото ѝ дали, благодарила и тръгнала през гори и долини, край реки и езера.

Накрая стигнала до една пещера, пред входа на която седял един много, много стар човек с бяла брада.

— Добро утро, прекрасна девойко! — поздравил той. — Накъде така си се забързала?

— Почтени дядо — отвърнала тя, — тръгнала съм да си търся късмета.

— А каква зестра носиш, прекрасна девойко — попитал той, — в тази торба и този бутилка?

— Хляб, сирене и бира — отвърнала тя с усмивка. — Искаш ли да си ги поделим?

— С най-голямо удоволствие — отвърнал той и когато тя извадила малкото, което носела, той изял почти всичко. Но тя отново не се оплакала, а го подканила да яде, колкото иска.

Като свършил, той ѝ благодарил и рекъл:

— За твоята хубост, доброта и благородство, вземи тази пръчка. Пред теб има гъст и бодлив плет, който изглежда непроходим. Но удари го три пъти с пръчката и всеки път речи: „Моля те, бодлив плет, пусни ме да мина“ и той ще ти отвори пътечка. Като стигнеш до един кладенец, седни на ръба му, не се изненадвай от онова, което може да видиш, но каквото те помолят да направиш, направи го.

Като изрекъл това, старецът влязъл в пещерата, а тя продължила по пътя си. Не след дълго стигнала до един висок, гъст и бодлив плет, но щом го ударила три пъти с пръчката и казала: „Моля те, бодлив плет, пусни ме да мина“ той отворил широка пътека. Стигнала тя до кладенеца, седнала на ръба му и още докато седяла, от водата изплувала златна глава без тяло и като излизала, пеела:

*„Ти измий ме и среши ме, да изсъхна остави ме
и ме остави тогава да погледам кой минава.“*

— Ей сегичка — съгласила се тя и извадила сребърния си гребен. След това сложила главата в скута си и започнала да реши златната коса. Като я сресала, вдигнала главата нежно и я поставила на брега върху нацъфтелите иглики да изсъхне. Тъкмо била направила това, когато изплувала още една златна глава, която пеела, докато излизала:

*„Ти измий ме и среши ме, да изсъхна остави ме
и ме остави тогава да погледам кой минава.“*

— Ей сегичка — рекла девойката и след като сресала златната коса, оставила нежно златната глава до първата на брега, покрит с иглики.

Появила се и трета глава и тя казала същото:

*„Ти измий ме и среши ме, да изсъхна остави ме
и ме остави тогава да погледам кой минава.“*

— На драго сърце — отговорила принцесата благо и след като взела главата в скута си и сресала златната коса със сребърния си гребен, на брега върху игликите вече били наредени три глави една до друга. Седнала да си почине девойката и се загледала в главите — те били толкова необикновени и толкова красиви. И докато си почивала, тя весело си похапнала с остатъка от черния хляб, твърдото сирене и бирата, които старецът ѝ бил оставил. Защото, макар и да била кралска дъщеря, тя била твърде горда и не искала да се оплаква.

Тогава проговорила първата глава:

— Братя, с какво да дарим тази девойка, която се отнесе така добре с нас? Аз я дарявам да е толкова красива, че да очарова всеки, когото срещне.

— А аз — рекла втората глава, — я дарявам с глас, който да е по-сладък и от гласа на славея.

— Аз пък — рекла третата глава, — я дарявам да има такъв късмет, че да се ожени за най-великия крал, който властва.

— Благодаря ви от все сърце — казала тя, — но струва ми се, че е по-добре да ви върна в кладенеца, преди да си тръгна оттук. Помнете, че сте златни и хората, които минават по пътя, могат да ви откраднат.

Те се съгласили с това и така тя ги върнала обратно. И след като ѝ благодарили за грижата и се сбогували с нея, тя тръгнала на път.

Като повървяла известно време, стигнала една гора. Там ловувал кралят на страната заедно със своите благородници и когато веселата кавалкада минала край горската поляна, тя се дръпнала от пътеката, за да ги избегне. Кралят обаче я зърнал и спрял коня си, удивен от красотата ѝ.

— Прекрасна девойко — извикал той, — коя си ти и защо вървиш сама през гората?

— Аз съм дъщерята на крал Колчестър и съм тръгнала да диря щастието си — отвърнала тя, а гласът ѝ бил по-хубав от този на славея.

Скочил кралят от коня си и така бил поразен от красотата ѝ, че почувствал, че е невъзможно да живее без нея. Паднал на колене и я

замолил да се омъжи за него още на часа.

Молил я така настойчиво, че накрая тя склонила. И така, с нейно разрешение, той я качил на коня зад себе си и като наредил ловът да продължи, се върнал в двореца си, където започнали приготовления за бляскава и разкошна сватба с много веселие. Като минала сватбената церемония, кралят наредил да подготвят кралската колесница и щастливата двойка заминала на сватбено посещение при краля на Колчестър. Можете да си представите изненадата и задоволството, с които се изпълнили хората от Колчестър, когато след краткото ѝ отсъствие видели да се връща и то в колесница, цялата обсипана със злато, своята обичана, красива, добра и благородна принцеса, като съпруга на най-могъщия крал на света. Зазвънели камбаните, развели се знамена, забили барабани, хората изразявали радостта си шумно и всички ликували, с изключение на грозната кралица и грозната ѝ дъщеря. Те щели, да се пръснат от злоба и завист, защото сега презряната девойка стояла над тях двете и на всяка дворцова церемония отивала преди тях.

След като погостували, младият крал и жена му се върнали в своята страна, където заживели щастливо до дълбоки старини.

А грозната и зла принцеса казала на майка си, грозната кралица:

— Аз също ще тръгна по света да търся щастieto си. Ако тази никаквица е спечелила толкова много с нейната префърцуненост, защо аз да не мога?

Майка ѝ се съгласила и ѝ дала копринени рокли и кожи, за из път ѝ сложила захар, бадеми, всякакви бонбони, добавила и една голяма бутилка хубаво вино — истинска кралска зестра.

Натоварена с всичко това, принцесата тръгнала по същия път, като заварената си сестра. Скоро стигнала до белобрадия старец, който седял на един камък пред отвора на пещерата.

— Добро утро — поздравил той. — Накъде си се забързала така?

— Какво те интересува, старче? — отсякла го грубо тя.

— А каква зестра носиш в торбата и бутилката? — попитал той тихо.

— Хубави неща, с които няма да се запознаеш — отвърнала тя.

— Няма ли да дадеш нещо на стария човек? — попитал той.

Тогава тя се засмяла.

— Нито троха, нито глътка, да не би да се задавиш с тях. Макар че за мен това няма значение — отвърнала тя.

— В такъв случай, с теб върви лош късмет — рекъл старецът, надигнал се и си влязъл в пещерата.

Продължила тя по пътя си и след известно време стигнала до гъстия бодлив трънак. Видяла нещо, което ѝ заприличало на пътечка и тръгнала по нея. Но като се озовала в средата, тръните така се сплели и приближили към нея, че докато успее да излезе от трънака, тя цялата се била изподрала. И така, обляна в кръв, стигнала до кладенеца и като видяла вода, седнала на ръба, за да се измие. Но щом потопила ръцете си, изплувала една златна глава и започнала да пее:

*„Ти измий ме и среши ме, да изсъхна остави ме
и ме остави тогава да погледам кой минава.“*

— Хубава работа! — рекла тя. — Ще измия себе си.

И при тези думи, принцесата така праснала главата с бутилката, че главата потънала под водата. След малко излязла отново, а след нея и още една, като пеела, докато излизала:

*„Ти измий ме и среши ме, да изсъхна остави ме
и ме остави тогава да погледам кой минава.“*

— Не си познала — присмяла се тя. — Ще измия моите ръце и моето лице, а после ще си изям обета.

Праснала жестоко втората глава с бутилката и двете глави се потопили бързо във водата.

Но когато излезли отново от водата, те едва се държали, а от тях капела кръв. Появила се и третата глава, пеейки:

*„Ти измий ме и среши ме, да изсъхна остави ме
и ме остави тогава да погледам кой минава.“*

Но по това време грозната принцеса вече се била измила и седяла на брега, покрит с иглики, тъпчейки се със захар и бадеми.

— Не сте познали — рекла тя с пълна уста. — Не съм нито миячка, нито бръснарка. Така че откажете се от вашето миене и ресане.

И като изрекла това, тя хвърлила празната бутилка от виното към трите глави.

Но този път те не бързали да се потопят. Спогледали се и рекли:

— Какво да пожелаем на това грубо момиче за лошото му отношение?

— Нека към грозотата ѝ да се прибавят и пъпки по лицето ѝ.

— Нека — рекла втората глава, — гласът ѝ да стане дрезгав като на врана и да говори така, сякаш устата ѝ е пълна.

— Нека — обадила се третата глава, — да е благодарна, че ще се ожени за обуцар.

Потънали трите глави в кладенеца и не се показали повече, а грозната принцеса продължила по пътя си. Не след дълго стигнала в някакъв град, а като тръгнала по улиците му, децата побягнали от нея и запищели от страх, защото лицето ѝ било покрито с пъпки. Опитала се тя да им каже, че е дъщерята на краля на Колчестър, гласът ѝ бил хем писклив като на дърдавец, хем дрезгав като на врана. Хората не могли да разберат нито дума, защото говорела така, сякаш устата ѝ била пълна.

В града случайно живеел някакъв обуцар, който неотдавна бил поправил обувките на беден отшелник, а последният като нямал пари, платил за работата с подарък — един чудесен мехлем, който лекувал пъпки по лицето и шишенце с лекарство, което премахвало дрезгавината на гласа.

Като видял колко е нещастна грозната принцеса, той отишъл при нея и ѝ дал няколко капки от бутилката. После, от богатата ѝ премия и по-ясната ѝ реч, разбрал, че тя наистина е дъщеря на крал и лукаво казал, че ако тя склони да го вземе за съпруг, той се наема да я излекува.

— Каквото поискаш, каквото поискаш — хълцала нещастната принцеса.

И така, оженили се те и обуцарят веднага тръгнал към Колчестър с булката си, на гости на краля на Колчестър. Но камбаните не зазвънели, барабаните не забили, а хората, вместо да ликуват,

избухнали в силен кикот при вида на обуцаря, облечен в груби кожи, а жена му — в коприна и сатен.

Грозната кралица така се разгневила и отчаяла, че полудяла и се обесила от мъка. Кралят бил истински доволен, че се отървал от нея така скоро, дал на обуцаря сто лири и му наредил да се захване с работата си и да вземе със себе си грозната си булка.

Обуцарят се съгласил охотно, защото сто лири означавали много за бедняк като него. Заминали в далечен край на кралството и живели в несгоди дълги години — той поправял обувки, а тя предяла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.